

[Per Federspiel.]

der er lagt. Jeg tror, det er nyttigt, at vi også i det kommende udvalgsarbejde holder os dette for øje, idet det ellers vil være umuligt at tilrettelægge en fast linje under de kommende forhandlinger både indadtil og på internationalt plan. Med den linje, den høje regering nu har lagt, skulle dette ikke være ugørligt. Den vil kun møde begrænset modstand her i landet, hvor bevidstheden om, at et stærkere europæisk fællesskab er en nødvendighed, vokser sig stærkere i befolkningen dag for dag.

Det er ganske nødvendigt, at vi alle — også de, der i deres erhverv nødvendigvis vil komme til at møde vanskeligheder som følge af den omstilling, som må til — gør os klart, at den store opgave, vi går ind til, ikke vil kunne løses uden ofre, men at disse ofre ikke er forgæves. Der er næppe andre end fantaster i dette land, der kunne tænke sig Danmark føre en tilværelse i ophøjet isolation udelukket fra de samarbejdende markeder og de fælles politiske rådslagninger.

Der vil i den kommende tid også på de indre områder kræves gensidig hensyntagen og offervilje. Den økonomiske politik vil her i landet ikke længere kunne føres ud fra ensidige standpunkter. Det vil blive nødvendigt, at landets økonomiske balance styrkes, således at vi kan gå fuldt rustede ind i et samarbejde, der både vil påføre os forøget konkurrence og samtidig åbne hidtil uanede muligheder for konkurrence-dygtige eksporterhverv. Det vil kræve en politik, der i første række tager sigte på at styrke konkurrenceevnen og som følge heraf at fremme investering og opsparing. Det er mit håb, at disse synspunkter må komme til at præge det samarbejde, som bliver nødvendigt mellem de grupper her i tinget, som med forskellig varmegrad kan slutte op om den linje, regeringen nu har stukket ud.

Vi fra venstres side kan tilsige regeringen vort loyale samarbejde ud fra disse synspunkter, så meget mere som det skridt, regeringen nu har taget, og som jo meget stærkt er understreget ved udenrigsministerens redegørelse i går, ligger fuldt ud på linje med den politik, vi fra venstres side har tilrådet regeringen at følge, siden

debatten om de konkurrerende markedsordninger fik aktualitet.

Poul Møller: Jeg vil gerne først have lejlighed til at takke den højtærede udenrigsminister for den redegørelse, han gav tinget i går; den var både klar i fremstillingen og klar i standpunktet, således at der ikke er nogen tvivl tilbage om den vej, regeringen ønsker at betrede, en vej, hvortil regeringen ved at den har oppositionens og hermed også det konservative folkepartis støtte. Det har vi tilkendegivet over for regeringen tidligere, men jeg vil gerne straks gøre det ved denne lejlighed.

Det har jo været ad irgange og ofte med vej ind i blindgyder, vi er nået frem til den situation, vi står i i dag. Mange håb er bristede under de historiske europæiske forhandlinger, der har fundet sted siden begyndelsen af det forrige årti, og mange muligheder, som vi havde håbet på og sat vor lid til, kunne ikke realiseres, når det kom til stykket. Det har derfor været vanskeligt, ofte uhyre vanskeligt, at finde Danmarks linje og Danmarks vej i alt det, der foregik i Europa i disse år. En ting tror jeg kan siges om alle de kræfter, der i dag giver deres tilslutning til den politik, landet nu betræder, at målet for alle disse kræfter har været at finde en fælles europæisk løsning; det arbejdede vi i fællesskab sammen på op til oktober 1958, og det var ikke Danmarks skyld, det var ikke vort ansvar, at forhandlingerne mellem England og de seks — først og fremmest forhandlingerne mellem England og Frankrig — brast i Maudlingkomiteen i Paris dengang. Dermed var Europa og dermed var Danmark bragt ind i en ny situation, hvor håbet om en fælles europæisk løsning ikke lå lige for, og hvor man derfor måtte finde andre veje, og vi kunne tælle på knapper, om vi skulle følge de seks, eller vi skulle følge en markedsdannelse, hvor England var med. Ingen kunne sige i en situation, hvor Europa var delt, hvor Danmarks plads var, hverken markedsøkonomisk, kulturelt eller nationalt, men vi kunne gøre alt, hvad der stod i vor magt for, at denne deling skulle være midlertidig, så man igen kunne nå frem til at skabe en fælles europæisk løsning.